

(из главатарь-тѣ имѣ Евсеѣй Никомидійскый
 бѣше вече ѹмрѣлъ) много сѣ смѣтихъ, и
 на часа подѹчихъ царѣ да проводи войны сѣ
 Григоріа, кого-то избрахъ за Епископѣ, та
 да го поставѣтъ на прѣстола. Царь-тѣ,
 склоненѣ на исканіе-то нмѣ, проводи войны,
 и войвода-та имѣ бѣше пакѣ Еретикѣ, на
 имѣ Сиріанѣ, кому-то зарѣча прави що
 стори, на Атанасіа смѣръть, а на Григоріа
 прѣстола. И тѣй кога-то въ Александрійскѣ-
 тѣ съборна черквѣ изврѣшвахъ всенощно
 кденіе, срецо знаменитѣ праздниѣ, дѣто
 присѣтствѣвахъ всичѣ правовѣрни на е-
 дно сѣ добрыѣ си пастырь Атанасіа, отпра-
 ващицѣ молѣ-тѣ си камѣ Бога, въ това
 сѣще врѣмѣ прѣстигѣ войвода-та Сиріанѣ
 сѣ ворѣженны-тѣ си войны, като на бой. Из-
 веднѣхъ черква-та сѣ намѣри, оградена
 сѣ войскѣ: войвода-та насили да мѣ прѣ-
 дадѣтъ Атанасіа. Из Бога, кой-то всакога
 закрыла праведны-тѣ, ѹпази и С-го А-
 танасіа: потѣленѣ мѣжду народа; той сполѹ-
 чи да излезе отѣ черквѣ-тѣ посрѣдѣ мѣл-
 вѣ-тѣ и, сѣ помощѣ на ношнѣ-тѣ тѣ-
 мнинѣ, ѹтече каго рыбѣ изѣ самѣ-тѣ